

Stationsgebied Utrecht, de musical

Door Miro Lucassen
Utrecht

Holle Bolle Gijs, de gelaarsde kat, Sneeuwwitje en de ratten- vanger van Hamelen. Wat gebeurt er als dit viertal een vervallen kasteel onder zijn hoede krijgt? Joop van den Ende zou er een harde dobber aan hebben. Hij kan inspiratie opdoen door uit het raam van het Beatrixtheater te kijken. Buiten speelt dit sprookje live, met als inzet de toekomst van het Stationsgebied.

De muziek zwelt aan, het doek gaat op en de zaken staan direct op scherp. Eén hoofdrolspeler wenst al tijdens de ouverture meer dan een goede fee kan toveren. Vastgoedfonds Cório, eigenaar van Hoog Catharijne, gedraagt zich als Holle Bolle Gijs. In ruil voor het opknappen van het winkelcentrum en de doorloop

[ANALYSE]

naar het station verlangt en krijgt Cório extra winkels op het Vredenburg, een tweede volwaardige looproute met winkels boven de Catharijnesingel, winkels op de plek van het GVU-busstation, de belofte van het eigendom van winkelcentrum Leidsche Rijn, en nog kan Holle Bolle Gijs van de honger niet slapen. De hele week vliegen er faxen en mails heen en weer omdat Cório maar niet af komt met een getekende verklaring dat het bedrijf iets ziet in de gemeentelijke plannen.

Zulke verklaringen liggen er wel van twee andere hoofdrolspelers, al treuzelt de gemeente ermee ze openbaar te maken. Het zijn documenten met mitsen en maren, zoals het acteurs van klasse betaamt. Neem de Jaarbeurs, in dit stuk vermomd als Sneeuwwitje. Zij mag graag laten weten dat ze vlijtig aan de slag wil om een bios-

coop, een casino, een hotel en een nieuwe beurshal neer te zetten. Onschuldige verlangens die de stad er alleen maar beter op maken, lonkt de bevallige schoonheid met haar ravenzwarte haren. En o ja, als we het daar toch over eens zijn, wil de gemeente dan wel zorgen voor extra autostraken zodat de klanten de parkeerterreinen moeiteloos kunnen bereiken?

Vanuit de coulissen snoeft intussen de gelaarsde kat met zijn bekende grootspraak over de markies van Carabas. Dit keer heeft het dier geen land in de aanbieding maar rijks- geld, te besteden aan de nieuwe inrichting van Utrecht CS. De kater, met verve gespeeld door de NV Nederlandse Spoorwegen, heeft dat nieuwe station nodig om reizigers te kunnen aanvoeren en afvoeren. Maar wie zorgt dat al het geregeld rond de bouw in orde komt, en wie is aanspreekbaar als er iets mis

mocht gaan? Dat getob met aannemers en noodvoorzieningen laten de Gelaarsde Spoorwegen liever over aan anderen. Echt een klusje voor de gemeente, die immers twee jaar geleden heeft gezegd dat ze als de grote regisseur van het project zou gaan optreden.

Daar staat hij op het achtertoneel, wethouder Walther Lenting in zijn rol als de ratten- vanger van Hamelen. Met het zoetgevooisde spel van zijn fluit dient hij de drie andere hoofdrolspelers zo ver mee te lokken dat er geen weg terug meer is. Van de gemeenteraad mag hij intussen geen cent belastinggeld in het project steken. Nu ja, 92 miljoen euro heeft hij in principe achter de hand voor het geval de zaken zich niet vlot laten trekken. En wat blijkt: in de laatste gemeentelijke voorstellen is het grootste deel van de schatkist al geleegd

voordat er een steen op de andere is gestapeld. Sterker nog, het is niet eens zeker dat er ooit een steen wordt gestapeld. Dat wordt dus morrend publiek in de gemeenteraad, komende donderdag. Als de ratten- vanger niet uitkijkt vliegen de tomaten en rotte eieren naar z'n hoofd, of breken oproerige politici z'n masterplan- fluitje doormidden.

En dat is nog maar het begin van de eerste akte van de meeslepende musical Stationsgebied, die op het toneel blijft tot 2010 en verder. De acteurs staan klaar, de pauken knallen. Komt de goede fee met toverstaf en liefdes- drank? Weet de ratten- vanger het publiek te verleiden door alsnog een Stationsplein in te richten of het Smakkelaarsveld open te houden? Of eindigt de voorstelling straks in tumult? Wat er ook gebeurt, de musical Stationsgebied blijft verzekerd van aandachtig publiek.